

CORONACACTUM

Digitale nieuwsbrief van de afdeling Nijmegen van
Succulenta

Jaargang 5 nummer 5, mei 2020

Zaaisels van Ludwig in fororolletjesbusjes

SAMENSTELLING BESTUUR VAN DE AFDELING NIJMEGEN

Theo Heijnsdijk 0487 – 542704
voorzitter th.heijnsdijk@gmail.com

Johanna Jongekrijg 0485 - 880300
penningmeester jjongekrijg@ziggo.nl

Riet Maessen 024 – 3440425
secretaris rietmaessen@xs4all.nl

BIBLIOTHECARIS

Lieda Dekker 0487 – 561803
liedadekker@icloud.com

REDACTIE NOVIOCACTUM

Theo Heijnsdijk 0487 – 542704
th.heijnsdijk@gmail.com

Contributie: € 15,- per jaar.
gironummer NL12ABNA0805932216 tnv J. Jongekrijg en/of T.
Heijnsdijk.

Bijeenkomsten:
Elke eerste dinsdag van de maand bij HELICON opleidingen,
Marga Klompélaan 37, 6532 SB, Nijmegen. Aanvang 19.30
precies.

Afdeling
Nijmegen

succūlenta

Koninklijke Nederlandse vereniging van liefhebbers
van cactussen en andere vetplanten

GEEN UITNODIGING MAAR WEL EEN OPROEP

Het coronavirus houdt de hele wereld in zijn (of haar?) greep. Voor zo ver ik weet is er onder onze leden en in hun naaste omgeving gelukkig geen geval van een coronabesmetting. We hebben elkaar al maanden niet gezien en het is de vraag hoelang het nog duurt voor we weer een bijeenkomst kunnen organiseren. De meibijeenkomst hebben we in ieder geval al afgelast. In juni staat 'kasbezoek' bij Johanna gepland, maar ik denk dat dat niet mogelijk is als we de 1,5 meter in acht moeten nemen. Wellicht dat we in de zomermaanden een kasbezoek kunnen houden bij een van ons die ruimer behuist, of liever gezegd 'betuind' is. De cactusmarkt van 21 juni hebben we ook af moeten blazen. Het is voorlopig volstrekt onverantwoord om zoveel mensen bij elkaar in een zaal te laten vertoeven. En al helemaal niet als ze anderhalve meter afstand tot elkaar moeten zien te handhaven

Toch heeft de coronacrisis ook mooie kanten. Op de eerste afleveringen van onze nieuwsbrief viel steeds te lezen:

“Van en voor de afdelingsleden en alle anderen met een warm hart voor planten in het algemeen en succulenten in het bijzonder.”

Maar aan dat woordje 'van' wordt in de regel geen recht gedaan. Deze keer wel. Het blad ziet er nu uit zoals het bedoeld is, namelijk met bijdragen van meerdere leden. Dankzij de oproep van Riet. Hierbij dan mijn oproep: **ga zo door; blijf je bijdragen sturen.**

En verder heeft iedereen nu waarschijnlijk meer tijd om voor zijn planten te zorgen en volop bezig te zijn met allerlei aspecten van onze mooie hobby, zoals het zaaien. Ludwig was inmiddels aan bak 2 toe, zoals op de foto op de voorpagina te zien is. Ik weet niet of de bak rechts nog verder doorloopt, maar op de foto zijn al 126 zaaisels te zien.

Nogmaals Madagaskar

Op onze laatste bijeenkomst op school in maart- toen het nog net kon- (alhoewel afstand nemen toen al geadviseerd werd) heb ik voor een groepje van 7 aanwezigen een presentatie gehouden over Madagaskar. In het aprilnummer van Noviocactum hebben jullie een aantal foto's daarvan kunnen zien. Destijds is geen verslag gemaakt en dat zal ik nu ook niet doen.

Alleen een kleine anekdote met een paar voor mij bijzondere foto's.

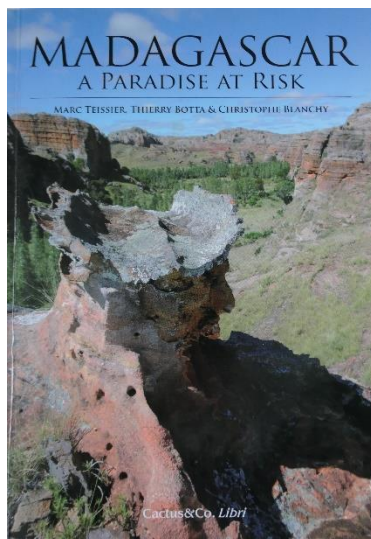
Zoals in maart ook verteld, had ik van te voren nogal wat huiswerk gedaan en de 2 lijvige boeken van Walter Rauh over Madagaskar en het bijzondere fotoboek van Frans Lanting er op nageslagen Een boekje (klein genoeg om mee te zeulen) nam ik mee: "Madagaskar, a Paradise at Risk". Mijn idee was dat ik bij bezoeken van nationale parken en botanische tuinen dan van tevoren op de hoogte was wat ik daar mogelijk zou kunnen aantreffen.

De 3 Franse auteurs maakten in 2005 een rondreis door

Madagaskar. Twee heren zijn van de Jardin Exotique en de derde auteur is van "les Cèdres". Het doel was om te bekijken of er een Conservation Centre voor endemische soorten uit Madagaskar kon worden opgericht.

Aangekomen in het arboretum Antsokay op het warmste uur van de dag en na een zeer vermoeiende busreis hadden een aantal van onze medereizigers het wel al bekeken en doken in het nabijgelegen restaurant voor een verkoeling. Onze gids, die erg kundig bleek te zijn, werd verzocht de route wat in te korten. (jammer voor mij).

Nu was het door het eerdere genoemde boekje dat ik op de hoogte was dat ik in deze tuin een aantal bijzondere euphorbia's zou kunnen tegenkomen.

Deze tuin is door Hermann Petignat opgezet of aan hem gewijd, dat weet ik niet zeker. Deze botanicus deed veel onderzoek naar de specifieke planten in het zuidwesten van Madagaskar (soorten naar hem genoemd oa *Ceropegia hermanni* en *Cynanchum petignatii*). En nu stond in het genoemde boekje dat ter plekke een groot aantal soorten gecultiveerd worden die gebruikt waren voor beschrijving van nieuwe soorten zoals bv *Euphorbia suzannae-marnierae*.

Ik was dus gewaarschuwd! Beter gezegd getriggerd. Maar ja de tijd was kort, de route ingekort, mijn medereizigers bleven nogal eens stil staan bij een gespote vogel!!!, waarbij de gids dan ook maar stil bleef staan. Alleen rondlopen was er niet bij en dus deed ik mijn best heel veel te fotograferen (ik zou het later dan wel uitzoeken). Maar ja waar was het hoekje nu van de kleinere euphorbia's? Iedereen liep al naar de uitgang en ja hoor tot mijn grote vreugde: daar was het: totaal onopvallend. Ik was nu maar zo brutaal om iedereen te laten doorlopen en ik bleef in mijn eentje achter, alhoewel ik vanuit mijn ooghoeken zag dat ik door iemand in de gaten gehouden werd. De gefotografeerde euphorbia's zijn *Euphorbia suzannae marnierae* en *Euphorbia cylindrifolia*. Mijn dag was goed!

Riet

E suzannae marnierae

E. cylindrifolia ssp. *tuberifera*

Mijn eigen *E. cylindrifolia* ssp. *tuberifera* op de vensterbank in de huiskamer.

Epiphyllums

Hallo Theo, beste cactusvrienden,

Anders dan naar ik vermoed de meesten van jullie kweek ik mijn cactussen vooral op gevoel. Mijn hobby is vooral ingegeven door de fascinatie voor de levenskunst van de cactussen en vetplanten. Overleven onder extreme omstandigheden, daar qua vorm en overlevingsstrategie geniaal op aangepast zijn en dan ook nog magistrale bloemen voortbrengen. Mijn verzameling bestaat dan ook voor de helft (qua m²) uit 'gewone' cactussen en voor de andere helft uit epiphyllums. De cactussen ken ik niet bij naam of geslacht. Het gaat mij vooral om de vorm en de bloei. Daar kan ik enorm van genieten. Mijn kasje is onverwarmd en dus verhuizen alle planten voor de overwintering naar zolder. Een hele volksverhuizing twee keer per jaar!

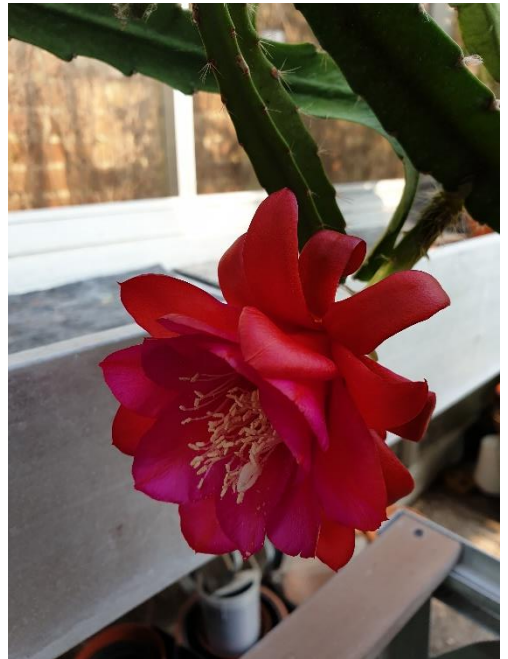
Hieronder een foto van mijn verzameling. Mijn grote probleem is dat ik het niet over mijn hart kan verkrijgen om ze te snoeien. De planten zijn dan ook erg rommelig en zien er de rest van het jaar

niet uit. Mensen die belangstellend naar mijn verzameling komen kijken snappen meestal niet wat ik in 's hemelsnaam met dat zootje ongeregeld aan moet. Tot ik ze foto's van de bloemen laat zien. Maar ja, een foto voelt toch anders dan de bloemen in het echt. Ik vind het dan ook erg jammer dat ik familie en vrienden nu niet naar mijn kas kan slepen om ze deelgenoot te maken van al dat moois. Juist dit jaar heb ik uitbundige bloei! Ik vind het daarom erg leuk om de bloemenpracht met jullie te mogen delen. Hopelijk tot gauw, gezond en wel!

Hartelijke groet Threes

Een vreemde appel

De overbuurvrouw vertrok weer voor een lang verblijf in het Verre Oosten en liet ons weten dat we het fruit in de keuken maar moesten opmaken, anders zou het maar uitdrogen en wolken fruitvliegjes aantrekken. Dus haalden we de deels al uitdrogende vruchten op: sinaasappels, appels en een grote gele citrusvrucht, die je ook wel in een fijnmazige netje in het fruitvak van de supermarkt aantreft. 'Uit China' staat er dan op – reden voor ons om het daar maar te laten liggen. Te ver weg.

De gele vrucht ter grootte van een bolle bloemvaas blijkt een pomelo, een citrusvrucht, die net als onze sinaasappel uit China ('China-appel') komt, althans die ik in de supermarkt zie. In Europa denken we dat eigenlijk alles wat rond is en we niet kennen, een appel is. Daarom spreken we ook van aardappel, dennenappel of granaatappel.

Afijn, ik snij op een gegeven moment deze vreemde appel open. Het gele vruchtvlees is grover dan de sinaasappel of mandarijn, maar de bouw van de grote vrucht, is gelijk. In het midden zitten dus pitten, platter en vooral groter dan van een sinaasappel.

Sommige zijn al opgezwollen en een enkele toont een bleek worteltje. Ik plant er een aantal en tot mijn verrassing ontkiemen er verscheidenen en groeien op tot vrolijke plantjes. Ik de winter hield ik ze binnen want vorst kunnen ze waarschijnlijk niet verdragen, Droogte echter ook niet leerde ik ten koste van een aantal. Ook in de winter drinken ze veel water: het is daarom geen wonder dat citrusvruchten sappig zijn.

Een jaar later heb ik enkele pomela's op de Bijzondere Plantenmarkt in het Kolpinghuis aangeboden en ze gingen als zoete broodjes. Eén heb ik er overgehouden, enkele keren gesnoeid, wat goed kan, en hij prijkt nu in de voorjaarszon. Wel met veel water, want het boompje zuipt als een drinkebroer.

Jac Niessen

Mammillaria en echinopsis

Op de eerste foto op de volgende bladzijde een mammillaria die ik zelf gezaaid heb. Wanneer? Dat weet ik niet. Vijf of zes jaar geleden. Hij is niet groot, drie cm. Ik stuur de foto omdat hij twee maanden geleden voor het eerst gebloeid heeft, Tot mijn grote verrassing. De volledige naam is Mammillaria pectinata. Ik heb het zaad gekocht, en meestal krijg je 10 of 20 zaden. Dit zaaisel leverde maar twee plantjes op, en de tweede is het fotograferen niet waard. Ik ben er dus toch heel tevreden mee.

Van de plant op de tweede foto heb ik geen naam en ook geen zaaidatum. Als ik goed kijk, is het een echinopsis, maar de tweede naam zou ik graag weten. Ik vind dat het beeld op mijn scherm wat naar oranje neigt, maar de echte kleur fel rood. Hier heb ik meer plantjes van, maar die bloeien nog niet. De anderen hebben wel twee tot drie knoppen. Het is ook de eerste keer dat hij bloeit, en dat is ook de reden dat je de afbeelding krijgt.

Gerard Hendrickx

Opmerking van Theo: De mammillaria heette vroeger Solisia pectinata, maar nu Mammillaria pectinifera (Theo)

Planten weer naar buiten

Nou nou wat een rare tijd, wat jammer allemaal.

De gezondheid gaat toch voor, ik hoop dat we allemaal gezond zullen blijven.

Ik heb deze bewolkte week gebruikt om mijn planten weer buiten te zetten.

Ze hebben meteen water gehad. Het is weer lekker ruim in de kas.

Ze staan weer buiten

Daar ook alles water met voeding van Johanna gegeven en planten verpot. En ik kan weer volop genieten, want er zitten veel knoppen in de planten. Hiernaast een fero die voor het eerst bloeit. De Agave potatorum snowfall van de foto hieronder heb ik in 2016 gekocht op onze plantenmarkt, was toen 13 cm en nu 25 cm. Ze is erg mooi, ik hou haar ook binnen in de kas. Ik heb deze winter zeer weinig uitval. Dus ze hebben het erg naar hun zin.

En ik ook want ik doe af en toe een middagdutje in de kas, heerlijk.

Over de foto hieronder heb ik een vraag voor Ludwig. Hier zit een kaartje bij van *Gymnocactus horripilus*, maar ik geloof er niks van, de bloemen zijn anders .Wat vind jij?

Voor allemaal, blijf gezond en de groeten van mij.

Lieda ♣ ♣

Zonnig Madeira.....

In 2017 gingen Loes en ik voor de tweede keer naar Madeira, het eiland van het liedje van Eddy Christiani (*Zonnig Madeira, Land van liefde en zon, Ik wou dat ik daarheen Met jou reizen kon*) en ook een beetje van Ted de Braak (*glaasje Madeira my dear? Dat is toch veel sjieker dan bier*).

Net als de eerste keer was het begin mei en we zaten toevallig ook in hetzelfde hotel. Dat was bereikbaar vanuit een plaats aan de westkust, Ponta do Sol (mooie naam voor een zon minnende cactusliefhebber), door ongeveer een kwartier met heel veel bochten over steeds smallere wegen alsmaar bergop te rijden.

Na aankomst ging ik even de omgeving verkennen en meteen naast het hotel zag ik in de berm, half verscholen achter allerlei struikgewas, zomaar een epiphyllum staan, met stevige, brede stengels.

Nu ben ik niet goed in het kweken van epiphyllums, maar mijn belangstelling hebben ze al wel vele jaren. In mijn studententijd liep ik vaak door Nijmegen en als ik ergens een bloeiende epiphyllum voor een raam zag staan, belde ik aan en vroeg om een stek. Verbluffend vaak kreeg ik die ook. Soms hadden de bewoners al een bewortelde stek in een jampotje met water staan. Na een tijdje had ik een aardige collectie. De bloemkleuren waren allerlei tinten rood, wit en rose. Waarschijnlijk heb ik nu nog steeds nazaten van de stekken uit die tijd, maar het ontbreekt helaas aan een deugdelijke administratie.

Het zal jullie dan waarschijnlijk ook niet verwonderen dat ik op de laatste avond van ons verblijf, zo tegen de invallende duisternis, gewapend met een mes het hotel verliet en na schichtig om me heen gekeken te hebben snel een mooie scheut van de plant afsneed.

Ik schreef al dat ik niet zo goed ben met dit soort planten. In de kas is het te heet en (bij mij) vaak te droog. Ik geef waarschijnlijk te weinig water en voeding, maar afgelopen week ontvouwde de plant maar liefst drie bloemen aan één stengeldeel. Aan een andere stengel zit ook nog een knop.

Blijft de vraag: Hoe komt die plant in de wegberm terecht?
Misschien is het opgegroeid uit een achteloos uit een naburige
tuin weggegooid stukje stengel.

Theo

Hij komt steeds meer binnen.....

Nee ik heb het niet over mijn partner, alhoewel hij ook meer binnen en meer aanspreekbaar is nu zijn 2^e kas klaar is. Ook het middentablet op wielen is in gebouwd en geverfd. Hij werkte er uren aan buiten op het terras lekker in de zon. Af en toe werd ik erbij gehaald om iets vast te houden of hem bewonderend complimentjes te maken.

Met "hij komt steeds meer binnen" bedoel ik onze 'oude' kater MauMau. Hij kwam als hee, heel klein verdwaald katje bij ons. Mauwend vanonder onze toen stil staande auto op de oprit. Het was koud, het was 5 december. En ja we hebben hem in huis genomen ofwel hij heeft ons huis als hoofdlocatie in bezit genomen. Een katachtige tweede huisgenoot nam hij met groot wantrouwen waar en hij vermeed duidelijk contact. Enfin het is ook bij de nieuwe poes (Pleuntje) goed gekomen. Maar toen werd Pleuntje steeds dikker en werden er uiteindelijk 4 jonkies geboren. Niet van hem, hij is immers een 'je weet wel' kater. MauMau werd steeds schichtiger, kwam snel eten en verdween weer naar de tuin. Op schoot zitten deed hij niet meer. Even waren we bang dat hij zou weglopen.

Toen werd het helemaal feest: vier dollende, rennende, wilde beestjes die hem van alle kanten zouden kunnen belagen. Je zag zijn spanning: ga ik eten, riskeer ik contact met een van dat gespuis of blijf ik veilig buiten. Zijn besluit: even snel een paar happen, dan roetsj die enge keuken uit naar buiten.

Nu zijn er drie katjes weg. Ze vonden een veilig thuis gezien de foto's die we kregen van de nieuwe 'bazen'. Het is rustig in de keuken, het ene katje gaat meer zijn/haar eigen gang en MauMau lijkt weer meer op zijn gemak binnen. Ligt op de trap, een 'veilige' plek en bekijkt vandaar uit alles wat er nog gebeurt tussen Moeder en overgebleven katten.

Hij komt dus meer binnen en daar zijn we blij mee.....

Loes Jap-Tjong